

MINISTER SKARBU PAŃSTWA

BIURO MINISTRA

BM-MIK- 0701-140/09 (BM/4034/09)

Warszawa, 13 marca 2009 r.

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 12.03.09.

nr 1436 podpis. Borusewicz

13.03.09
KANCELARIA
Marszałka Senatu
wpłynęło dn. 12.03.09, zał.
1784 podpis. Marszałek

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 11 marca br. (znak: BPS/DSK-043-1421/09) dotyczącego oświadczenia senatora Macieja Grubskiego w sprawie problemów Zakładu Drogownictwa i Inżynierii Sp. z o.o. w Łodzi związanych z prowadzeniem parkingu strzeżonego dla pojazdów usuniętych z ulic miasta, uprzejmie informuję, że powyższa sprawa nie znajduje się w kompetencjach Ministra Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 8 ust. 2 pkt 10 ustawy o działaniach administracji rządowej nadzór nad organami kontroli skarbowej sprawuje Minister Finansów.

Z poważaniem

MINISTER

Aleksander Grad

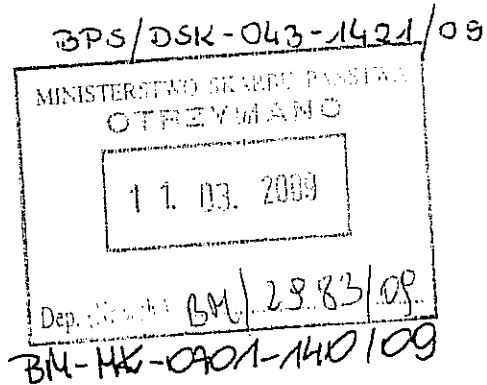
Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych
w KPRM

Warszawa, dnia 11 marca 2009 r.

MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Szanowny Pan
Aleksander Grad
Minister Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze,

Zgodnie z art. 49 ust. 4 Regulaminu Senatu przesyłam Panu w załączeniu tekst oświadczenia złożonego przez senatora Macieja Grubskiego podczas 28. posiedzenia Senatu RP w dniu 5 marca 2009 r.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o zapoznanie się z nim i zajęcie stanowiska.

Łączę wyrazy szacunku

wz. Marek Ziolkowski
WICEMARSZAŁEK SENATU

Oświadczenie złożone
przez senatora Macieja Grubskiego
na 28. posiedzeniu Senatu
w dniu 5 marca 2009 r.

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada oraz do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Zakład Drogownictwa i Inżynierii Sp. z o.o. (dalej „ZDiI” lub „spółka”) zgodnie z zarządzeniem nr 12/IV/02 prezydenta miasta Łodzi z dnia 28 listopada 2002 r. prowadzi parking strzeżony dla pojazdów usuwanych z ulic miasta na podstawie art. 50a i 130a ustawy – Prawo o ruchu drogowym z dnia 10 czerwca 1997 r. oraz rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie usuwania pojazdów. Art. 130a ustawy – Prawo o ruchu drogowym stanowi, że pojazd usunięty z drogi w trybie ust. 1 lub 2 i nie odebrany przez właściciela lub osobę uprawnioną w terminie 6 miesięcy od dnia usunięcia zostaje uznany za porzucony z zamiarem wyzbycia się. Pojazd ten przechodzi na rzecz Skarbu Państwa z mocy ustawy. Opłaty za usuwanie i parkowanie pojazdów reguluje uchwała nr LXXXVII/1946/02 Rady Miejskiej z dnia 10 października 2002 r., w której za dobę parkowania samochodu osobowego i pojazdu jednośladowego ustalona jest kwota 50,00 zł brutto.

Od 2004 r. ZDiI jest uczestnikiem sporów z instytucjami podatkowymi (Urząd Skarbowy Łódź – Widzew, Urząd Skarbowy Łódź – Polesie, Izba Skarbowa w Łodzi), dotyczących zwrotu wynagrodzenia za dozór nad przechowywanymi na parkingu strzeżonym zarządzanym przez ZDiI pojazdami, które z mocy ustawy – Prawo o ruchu drogowym przeszły na własność Skarbu Państwa. Większość spraw toczących się przed wojewódzkim sądem administracyjnym i Naczelnym Sądem Administracyjnym została rozstrzygnięta na korzyść ZDiI, w związku z tym sąd w sentencjach wyroków zasądził od dyrektora Izby Skarbowej zwrot kosztów postępowania sądowego. Łączna kwota kosztów sądowych, które dyrektor Izby Skarbowej był zobowiązany zwrócić na konto ZDiI, to około 19 302,00 zł (słownie złotych: dziewiętnaście tysięcy trzysta dwa 00/100). Kwotą tą zostali obciążeni podatnicy.

Każda z toczących się spraw została wszczęta odrębnie dla każdego z pojazdów. W latach 2004–2008 toczyło się trzydzieści spraw sądowych. Należy przy tym nadmienić, że dotyczyły one podobnej materii, różnica polegała jedynie na tym, iż sprawy dotyczyły różnych marek samochodów oraz różnego okresu, za który spółce należał się zwrot kosztów przechowywania pojazdów i wynagrodzenie za dozór. Sprawy sądowe przedłużały się z powodu wciąż nowych „wątpliwości” instytucji podatkowych, mimo jednolitego w tych sprawach stanowiska sądów, jasno i klarownie przedstawiających w uzasadnieniach do wydanych wyroków podstawy prawne, których zastosowanie miało miejsce.

Pierwsze wezwania dla Urzędu Skarbowego Łódź – Polesie związane z przechowywaniem pojazdów (za trzydzieści pojazdów, które przeszły na rzecz Skarbu Państwa) spółka wystawiła w sierpniu 2004 r., przyjmując za jedną dobę parkowania opłatę w wysokości określonej uchwałą Rady Miejskiej, tj. 50,00 zł brutto. Urząd Skarbowy odmówił zapłaty w tej wysokości. Ustalił za to wynagrodzenie w kwocie 2,83 zł za dobę parkowania, w dodatku nie za cały okres parkowania pojazdu, czyli od momentu, kiedy Skarb Państwa stał się jego właścicielem, ale dopiero od dnia, kiedy Urząd Skarbowy skompletował całą dokumentację umożliwiającą mu wydanie decyzji o przejściu pojazdu na własność Skarbu Państwa. Spółka zaskarżyła postanowienie naczelnika Urzędu Skarbowego do dyrektora Izby Skarbowej. Dyrektor Izby Skarbowej zmienił postanowienie naczelnika i przyznał wynagrodzenie w wysokości 50 zł za dobę, utrzymał jednak w mocy okres, za który naczelnik przyznał wynagrodzenie. W tej sytuacji spółka zaskarżyła do WSA postanowienie dyrektora Izby Skarbowej w części nieuwzględniającej jej żądań. WSA utrzymał w mocy postanowienie dyrektora Izby Skarbowej o przyznaniu spółce wynagrodzenia za dozór w wysokości 50 zł za dobę. Orzekł również, że spółce należy się wynagrodzenie za pozostały okres od upływu 6 miesięcy do dnia wydania decyzji o przejściu pojazdu na własność Skarbu Państwa. Jednocześnie WSA uznał, iż nie ma podstaw do stosowania wobec Skarbu Państwa stawki za parkowanie uchwalonej przez Radę Miejską (50 zł za dobę). W spornych sprawach sąd utrzymał w mocy wynagrodzenie wg. tej stawki, przyznane przez dyrektora Izby Skarbowej, będąc związanym zakazem *reformationis in peius*. Dyrektor Izby Skarbowej wniósł skargi kasacyjne od wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, jednak NSA utrzymał w mocy wyroki WSA. Wyroki NSA w Warszawie, oddalające skargi kasacyjne w ośmiu sprawach, zapadły w dniach 20 i 21 lutego 2007 r., zaś w trzynastu sprawach – w maju 2007 r. Wyroki uprawomocniły się z dniem ich doręczenia wraz z uzasadnieniem (ostatni w lipcu 2007 r.), z którego wynikało, iż Urząd Skarbowy jest zobowiązany przekazać ZDiI należność za częściowy okres sprawowania dozoru nad pojazdami.

Po wydaniu w dniu 21 kwietnia 2005 r., w toku toczącego się sporu, postanowienia dyrektora Izby Skarbowej, przyznającego spółce zwrot kosztów za niepełny okres sprawowanego dozoru, ZDiI w dniach 17 i 18 maja 2005 r., tj. wówczas, gdy postanowienia dyrektora Izby Skarbowej z dnia 21 kwietnia 2005 r. były ostateczne, wystawił faktury VAT (w sumie 27) dla Urzędu Skarbowego Łódź – Polesie z trzydziestodniowym terminem płatności. Płatności dokonywane były ze znacznym opóźnieniem – część należności została uregulowana przez Urząd Skarbowy w dniu 6 stycznia 2006 r. (ok. 6,3 % należnej kwoty), zaś pozostała część wpłynęła 5 listopada 2007 r. Wynika z tego, iż dłużnik nie zapłacił należności w terminie. W dniu 22 listopada 2007 r. ZDiI wystawił notę odsetkową nr 1/2007, domagając się zapłaty kwoty 49 675,42 (słownie złotych: czterdzieści dziewięć tysięcy sześćset siedemdziesiąt pięć 42/100). Odpowiadając na pismo, naczelnik Urzędu Skarbowego stwierdził, iż wynagrodzenie należne ZDiI podlega zapłacie bez odsetek, pomimo upływu wyznaczonego terminu płatności. Wezwanie do zapłaty odsetek z dnia 25 kwietnia 2008 r. również spotkało się z odmową i żądaniem wskazania podstawy prawnej roszczenia. Należy w tym miejscu wspomnieć, iż kolejne zobowiązania finansowe Urzędu Skarbowego Łódź – Polesie związane z pozytywnym dla ZDiI rozstrzygnięciem sporu sądowego dotyczącego zwrotu należności za dozór sprawowany nad pojazdami w okresie od upływu sześciu miesięcy od dnia usunięcia pojazdu z drogi do momentu zgromadzenia dokumentów przez Urząd Skarbowy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z lutego 2007 r.) nie zostały jeszcze uregulowane. Zobowiązania, o których mowa, to kwota 9 831,73 (słownie złotych: dziewięć tysięcy osiemset trzydzieści jeden 73/100).

Abstrahując od spraw, które toczyły się (i zostały zakończone wyrokami Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego) w latach 2004–2008, równoległe powstawały nowe zobowiązania finansowe instytucji podatkowych w stosunku do ZDiI, wynikające z wciąż świadczonej usługi dozoru nad pojazdami przechowywanymi na terenie parkingu strzeżonego. Zakład Drogownictwa wystawiał faktury VAT dla Urzędów Skarbowych Łódź – Polesie i Łódź – Widzew, jednak kwestia płatności uzależniona jest w znacznej mierze od treści postanowień naczelników tych urzędów skarbowych, które wydawane są w sprawie poszczególnych faktur VAT i odrębnie dla każdego pojazdu (specyfikacje do wystawianych przez ZDiI faktur VAT dotyczyły od kilku do kilkuset pojazdów, które z mocy prawa przeszły na własność Skarbu Państwa). Nie zawsze kwota przyznana w postanowieniu jest zgodna z kwotą żadaną przez ZDiI w wystawionej uprzednio fakturze VAT. W związku z powyższym spółka składa zażalenia kierowane do dyrektora Izby Skarbowej za pośrednictwem naczelnika urzędu skarbowego (odpowiednio do US Łódź – Polesie lub US Łódź – Widzew). Na przełomie 2008 i 2009 r. ZDiI złożył: na postanowienia naczelnika Urzędu Skarbowego Łódź – Polesie dwieście dziewiętnaście zażeń, na postanowienia naczelnika Urzędu Skarbowego Łódź – Widzew dziewięćdziesiąt dwa zażenia. Spółka nie może się zgodzić z przyjętym np. przez Urząd Skarbowy Łódź – Widzew sposobem obliczania stawki za dobę parkowania pojazdu będącego własnością Skarbu Państwa. Urząd Skarbowy Łódź – Widzew ustalił bowiem, że średnia stawka za dzień parkowania pojazdu na terenie dzielnicy Łódź – Widzew wynosi 11,34 zł za dobę i taką stawkę przyjął za pierwsze trzydzieści dni parkowania pojazdu, zaś jeśli chodzi o okres po upływie trzydziestu dni, urząd uznał, że powinien pokryć wydatki ZDiI związane z parkowaniem pojazdu, przyjmując stawki opłat abonamentowych, jakie obowiązują na parkingach w dzielnicy Łódź – Widzew, przy czym opłatę abonamentową dzieli przez trzydzieści i ustala zwrot wydatków w wysokości 2,96 zł za dobę parkowania. W tym samym okresie koszty związane z prowadzeniem parkingu ZDiI wynoszą 5,91 zł za dobę parkowania pojazdu. Do kwoty tej doliczane jest wynagrodzenie za dozór w wysokości 10% kosztów dozoru, czyli zakładany zysk spółki. Kwota 2,96 zł za dobę parkowania nie pokrywa kosztów prowadzenia parkingu, a stosownie do treści art. 102 §2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji spółce należy się zwrot koniecznych wydatków związanych z wykonywaniem dozoru oraz wynagrodzenie za dozór.

Po ostatniej serii niekorzystnych dla urzędów skarbowych rozstrzygnięć odnosi się wrażenie, iż instytucje podatkowe przyjęły metodę polegającą na odwlekaniu sprawy. Urzędy skarbowe wielokrotnie żądają przedstawiania dokumentacji finansowej lub dokonują zwrotu faktur bez żadnych wyjaśnień (np. US Łódź – Widzew zwrócił fakturę nr 0002/08/T z dnia 31 grudnia 2007 r., a do dziś ZDiI nie otrzymał żadnych wyjaśnień), tym samym odwołując dokonanie płatności dla ZDiI za wykonaną usługę.

Zwracam się do Panów Ministrów z uprzejmą prośbą o podjęcie działań mających na celu wyjaśnienie i rozwiązanie zaistniałego problemu. Jest to szczególnie istotne z uwagi na to, iż z podobnymi sytuacjami mamy do czynienia w całym kraju. Kolejne sprawy sądowe kończące się jednomyślnymi wyrokami generują jedynie zbędne wydatki, które pokrywane są z pieniędzy podatników.

Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski